

- uwzględnienie żądań przedstawionych przez Aeris Invest w pierwszej instancji i, w szczególności, stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 7 listopada 2017 r. LS/MD/17/405, LS/MD/17/419, LS/MD/17/406 odmawiających dostępu do szeregu dokumentów dotyczących upadłości oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular Español, SA, salda depozytów i awaryjnego wsparcia płynnościowego przyznanego na rzecz Banco Popular Español, S.A., oraz
- zgodnie z art. 184 regulaminu postępowania przed Trybunałem obciążenie Europejskiego Banu Centralnego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

- Poprzez zarzut pierwszy wnoszący odwołanie utrzymuje, że w zaskarżonym wyroku naruszono art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) w zakresie, w jakim (i) nie jest możliwe żądanie dostępu do dokumentów objętych wnioskiem w sprawie T-628/17; oraz (ii) w wyroku tym uniemożliwiono wnoszącemu odwołanie skorzystanie z przysługującego mu prawa do skutecznego środka prawnego, a także zwiększono nierówność broni pomiędzy stronami. W każdym razie to ograniczenie art. 47 karty nie jest uzasadnione w świetle art. 52 ust. 1 karty.
- Poprzez zarzut drugi wnoszący odwołanie utrzymuje, że w zaskarżonym wyroku naruszono decyzję Europejskiego Banku Centralnego 2004/258/WE z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (zwaną dalej „decyzją 2004/258”) ⁽¹⁾ w związku z art. 47 karty. W szczególności zaskarżony wyrok narusza art. 1, 2 i 6 decyzji 2004/258 ze względu na to, że dokonano w nim wykładni celu wspomnianej decyzji, która jest sprzeczna z prawami podstawowymi.

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 80, s. 42.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin (Niemcy) w dniu 21 grudnia 2021 r. – Deutsche Wohnen SE/Staatsanwaltschaft Berlin

(Sprawa C-807/21)

(2022/C 128/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Postępowanie w sprawach zagrożonych karą grzywny przeciwko: Deutsche Wohnen SE

Inny uczestnik: Staatsanwaltschaft Berlin

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 83 ust. 4–6 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wprowadza on do prawa krajowego przyjęte na gruncie art. 101 i 102 TFUE funkcjonalne pojęcie przedsiębiorstwa i zasadę podmiotu pełniącego funkcję, z takim skutkiem, że poprzez rozszerzenie zasady podmiotu prawa leżącej u podstaw § 30 OWiG [Gesetz über Ordnungswidrigkeiten, ustawy o wykroczeniach administracyjnych] postępowanie w sprawach zagrożonych karą grzywny może być prowadzone bezpośrednio przeciwko przedsiębiorstwu, a wymierzenie grzywny nie wymaga stwierdzenia popełnienia wykroczenia administracyjnego – ewentualnie przy spełnieniu wszystkich obiektywnych i subiektywnych przesłanek deliktu – przez zidentyfikowaną osobę fizyczną?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 83 ust. 4–6 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorstwo musi ponosić winę za naruszenie dokonane przez pracownika [por. art. 23 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 ⁽²⁾], czy też samo obiektywne naruszenie obowiązków, które można przypisać przedsiębiorstwu, wystarcza co do zasady do ukarania tego przedsiębiorstwa grzywną („strict liability“)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2021 r. – Komisja/Węgry

(Sprawa C-823/21)

(2022/C 128/12)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Azéma, L. Grønfeldt, A. Tokár i J. Tomkin)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 6 dyrektywy 2013/32 ⁽¹⁾ interpretowanego w związku z art. 18 karty poprzez uzależnienie w odniesieniu do obywateli państw trzecich znajdujących się na terytorium węgierskim, w tym na jego granicach, możliwości dostępu do procedury ochrony międzynarodowej i złożenia wniosku o ochronę międzynarodową od spełnienia przesłanki przeprowadzenia uprzedniego postępowania przed przedstawicielstwem dyplomatycznym Węgier położonym w państwie trzecim.
- obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z uregulowaniem prawa azylu wprowadzonego do Węgier ustawą LVIII z 2020, wprowadzonej tytułem tymczasowym, obowiązywanie której jednak było następnie wielokrotnie przedłużane, wszystkie osoby, poza nielicznymi wyjątkami, które zamierzają wystąpić w owym państwie z wnioskiem o udzielenie azylu, powinny wcześniej złożyć list intencyjny w ambasadzie Węgier w Belgradzie i Kijowie, i jedynie po otrzymaniu twierdzącej odpowiedzi na ów list intencyjny oraz po otrzymaniu pozwolenia na wjazd możliwe jest wszczęcie postępowania o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Komisja uważa, iż takie nowe postępowanie w sprawie udzielenia azylu jest niezgodne z art. 6 dyrektywy 2013/32 Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej interpretowanego w świetle art. 18 karty.

W rzeczywistości bowiem zagwarantowane przez art. 6 dyrektywy prawo dostępu do procedury oznacza przede wszystkim to, iż obywatele państw trzecich znajdujący się na terytorium jednego z państw członkowskich, w tym na jego granicach, składają wniosek o ochronę międzynarodową.

Niemniej jednak z właściwych przepisów ustawy LVIII z 2020 r. wynika, że jeżeli obywatele państw trzecich znajdujący się na terytorium węgierskim, w tym na jego granicach, oświadczą swój zamiar ubiegania się o ochronę międzynarodową, węgierskie organy nie uznają tego oświadczenia za wystąpienie z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu dyrektywy 2013/32. Wniosek nie zostanie zarejestrowany i nie zostaną przyznane zainteresowanemu prawa przysługujące wnioskodawcy. Z kolei, w celu złożenia wniosku zainteresowany musi opuścić terytorium węgierskie i powrócić do państwa trzeciego w celu przeprowadzenia uprzedniego postępowania przed ambasadą Węgier w tym państwie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).